

บทที่ 5

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผลการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม

กลุ่มที่ 1 กลุ่มอาจารย์

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ปาริชาติ สถาปิตานนท์
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติ ก้านภัย
3. รองศาสตราจารย์ ดร.ธัญวัฒน์ โพธิศิริ
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วัชร เพ็ญรสุภาพ
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประเสริฐ อัครประดมพงศ์

กลุ่มที่ 2 กลุ่มบุคลากร

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พราวพรรณ เหลืองสุวรรณ
2. นางสาวปนัดดา นิลพังงา
3. นางสาวเปี่ยมปิติ ช่างสาร
4. นางสาวสุภาทิพย์ กสิฤกษ์

กลุ่มที่ 3 กลุ่มนิสิต

ระดับปริญญาบัณฑิต

1. นางสาวพิมพ์พิชา อุตสาหจิต
2. นางสาวภัคพร อำนางเถลิงศักดิ์
3. นางสาวประภัสสร สิโอพุทธวงศ์
4. นายชนาธิป ตันตสุรฤกษ์
5. นายสุวดิษฐ์ จันทะคาม
6. นายศรวิรุฬห์ ศรีสุวรรณ
7. นายเสถียร เย็นใจ
8. นางสาวพรพรรณ เต็มจิระเศรณี

ระดับบัณฑิตศึกษา

1. นางสาวนิตา หมอยาดี

2. นายจรินทร์ กิตติเจริญวงศ์
3. นางสาวเชิญพร คงมา

ผลการสัมภาษณ์เชิงลึก

1. สังคมไทยในภาวะของ “สังคมแห่งความเสี่ยง”

กลุ่มตัวอย่างมองว่าคนไทยอยู่ในสังคมแห่งความเสี่ยงมานานแล้ว เพราะโดยพื้นฐานแล้วมีลักษณะนิสัยชอบเสี่ยง โดยเฉพาะเรื่องเสี่ยงโชค เสี่ยงดวง คิดว่าอุบัติเหตุเกิดจากสิ่งที่เราไม่อาจไปควบคุมได้ เป็นเรื่องของดวง

“สังคมความเสี่ยงเกิดขึ้นตั้งแต่มีมนุษย์ เมื่อมีมนุษย์ก็มีสังคม เราก็เริ่มมีความเสี่ยงทันที เพียงแต่เราไม่เคยมองเห็นความเสี่ยง เมื่อมีชีวิตก็เริ่มมีความเสี่ยง เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นโดยที่เราไม่คาดคิดหรือเราคาดคิดแต่ไม่ได้วางแผนไว้ เช่น กรณีสีนาคินั้นเคยเกิดขึ้นมาก่อนแล้วแต่เราไม่รู้” (กิตติ กัมภัย, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2552)

“คนไทยนั้นมีนิสัยชอบเสี่ยง โดยเฉพาะเรื่องเสี่ยงโชค เสี่ยงดวง มักคิดว่าเกิดจากการกระทำของภายนอก ทั้งที่จริงแล้วเกิดจากการกระทำของมนุษย์เอง อาจเป็นรายบุคคล เช่น การซ่อมแซมถนนต่าง ๆ เครื่องหมายการจราจรบนท้องถนนโดยไม่มีกำบังกัน ไม่ได้ให้การศึกษาก่อนคนงานก่อสร้าง หรือผู้สัญจรบนท้องถนน” (ปาริชาติ สถาปิตานนท์, สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2552)

“ในสังคมไทยเรามีความเสี่ยงอยู่ตลอดเวลา เหมือนกับว่าอุบัติเหตุที่จะเกิดขึ้นนั้นขึ้นอยู่กับเรา 50% แล้วแต่ดวง การกระทำของเราเองเป็นสาเหตุของอุบัติเหตุ เพราะบางครั้งทุกคนต่างก็ระวัง แต่บางทีก็เกิดจากคนอื่นที่เราไม่ถึง” (พรสวรรค์ เหลืองสุวรรณ, สัมภาษณ์, 19 มกราคม 2552)

2. บทบาทของสื่อมวลชนในการนำเสนอข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุ

กลุ่มตัวอย่างมองว่า สื่อมวลชนควรทำหน้าที่ชี้ให้เห็นสาเหตุของอุบัติเหตุ หาสาเหตุที่มา รวมถึงแนวทางการป้องกันในอนาคต แต่เนื่องจากสื่อมวลชนแต่ละแห่งมีคุณภาพแตกต่างกัน บางแห่งเน้นผลประโยชน์ทางการตลาดมากกว่า สื่อมวลชนบางแห่งไม่ได้นำเสนอสาเหตุของอุบัติเหตุ ดังนั้น ถ้าสามารถนำเสนอสาเหตุได้จะเป็นประโยชน์กับประชาชนมากกว่า

“สื่อมีคุณภาพหลากหลายแตกต่าง ทางการตลาดมองในแง่ความตื่นตระหนกอาจทำให้เกิดวิตกกังวลเหตุ ไม่ได้นำเสนอสาเหตุ ถ้าทำได้จะเป็นประโยชน์กับประชาชนมากกว่าเพียงแค่การตลาด การนำเสนอมากเกินไปก็ไม่ได้ ทำให้คนไม่กล้าไปใช้บริการ ต้องชี้ให้เห็นสาเหตุ” (ประเสริฐ อัครประถมพงศ์, สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2552)

“การนำเสนอของสื่อมวลชนมีส่วนดีคือ การพยายามปรับปรุงแก้ไข ภาครัฐสามารถบอกได้ว่าเกิดจากอะไร สื่อมวลชนสร้างความตระหนักในเรื่องนี้ได้ดี เช่น ควรจะให้ความรู้ในกรณีที่ต้องใช้บริการในสถานที่ ๆ มีความเสี่ยงต่ออุบัติเหตุ เช่น ไฟไหม้การเข้าไปใช้บริการควรปฏิบัติตนอย่างไร ควรพิจารณาว่าควรเข้าไปใช้บริการหรือไม่ มีระบบดับเพลิง มีแสงสว่างอย่างเพียงพอหรือไม่” (ธัญวัฒน์ โพธิศิริ, สัมภาษณ์, 15 มกราคม 2552)

“การนำเสนอข่าวอุบัติเหตุว่าเกิดอะไรขึ้น มีคนตายมากน้อยแค่ไหน คนตายเหล่านั้นหน้าตาเป็นอย่างไร ชีวิตคนเหลืออยู่จะเป็นอย่างไร รวมถึงเรื่องผีสิง กรณีนี้เป็นภาพสะท้อนของระบบสังคมที่ไม่ได้คิดถึงความเสี่ยง เพราะการกระทำหลายอย่างเห็นได้ชัดว่ามีความเสี่ยงสูง เช่น การจุดพลุ ดอกไม้ไฟ ในอาคาร” (ปาริชาติ สถาปิตานนท์, สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2552)

3. ความเสี่ยงจากอุบัติเหตุต่างๆ ที่มีโอกาสเกิดขึ้นในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กลุ่มตัวอย่างมองเห็นว่า อุบัติเหตุต่าง ๆ นั้นมีโอกาสเกิดขึ้นได้ในจุฬฯ โดยเฉพาะไฟไหม้ เพราะตามอาคารสถานที่ต่าง ๆ ในจุฬฯ มีวัสดุที่สามารถเป็นเชื้อเพลิงได้ นอกจากนี้ก็คือ เรื่องการจราจรที่มักจะมีรถวิ่งสวนทางก่อให้เกิดการเฉี่ยวชน การลัทธิโหมยลิ่งของ เป็นต้น

“ในจุฬฯ เองมีความเสี่ยงเรื่องอุบัติเหตุอยู่แล้ว เพราะทุกที่มีโอกาสเกิดอุบัติเหตุได้ทั้งนั้น อยู่ที่ไหนก็เสี่ยง ยกตัวอย่าง คือ การจราจรในจุฬฯ มีความพยายามที่จะจัดระเบียบ เพราะเห็นมอเตอร์ไซค์วิ่งสวนทางตลอด ปรก.เป็นผู้คุมกฎแต่ทำเสียเอง หรือมีของหายบ่อยเพราะเป็นสถานที่ที่กึ่งสาธารณะ แต่สื่อจุฬฯไม่ได้รายงานข่าว” (กิตติ กันภัย, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2552)

“ไฟไหม้เป็นการกระทำของมนุษย์จึงมีโอกาสเกิดได้ง่ายกว่าภัยจากธรรมชาติ ที่ผ่านมามีไฟไหม้เกิดขึ้นเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่งานก่อสร้างอาคาร โรงอาหาร สหกรณ์ ศูนย์หนังสือ บางครั้งเกิดไฟไหม้ที่โรงอาหาร เกิดสะเก็ดไฟที่สหกรณ์ ที่ศูนย์หนังสือ” (พราวพรรณ เหลืองสุวรรณ, สัมภาษณ์, 19 มกราคม 2552)

“ถ้ามองให้ดีในจุฬฯ การเกิดเพลิงไหม้มีโอกาสเกิดได้ทุกที่ ถ้ามีองค์ประกอบครบ คือ มีเชื้อเพลิง อากาศออกซิเจนและตัวจุดไฟ เช่น ใต้พลาสติก ฉนวน เป็นต้น” (ธัญวัฒน์ โพธิศิริ, สัมภาษณ์, 15 มกราคม 2552)

“จากการที่ได้คุยกับเพื่อน ๆ ทั้งในคณะและนอกคณะ พบว่า มีนิสิตหลายคนที่ถูกขโมยกระเป๋าตังค์ โทรศัพท์มือถือ และคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก ตามโรงอาหารของคณะต่าง ๆ ใน

มหาวิทยาลัย และไม่สามารถจับใครได้เลย” (พรพรรณ เต็มจิระเศรษฐี, สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2552)

4. ความรุนแรงของอุบัติเหตุต่างๆ หากเกิดขึ้นในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า ภัยจากไฟไหม้ และแผ่นดินไหว จะมีความรุนแรงมากหากเกิดขึ้นในมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะภัยจากไฟไหม้เพราะเป็นอุบัติเหตุที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ง่ายกว่าภัยจากแผ่นดินไหวซึ่งเป็นภัยธรรมชาติ

“ไฟไหม้เป็นอุบัติเหตุ ที่เมื่อเกิดขึ้นแล้ว สามารถแก้ไขให้กลับคืนสู่สภาพเดิมได้ยาก นอกจากนี้ไฟไหม้ยังก่อให้เกิดความเสียหายในวงกว้าง ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของทรัพย์สิน ชีวิต และชื่อเสียงของมหาวิทยาลัย ซึ่งจะลดลงเรื่อย ๆ หากเกิดไฟไหม้บ่อย ๆ” (สุวิทย์ จันทะคาม, สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2552)

“เมื่อเกิดไฟไหม้แล้วย่อมยากต่อการควบคุม โดยเฉพาะในสถานศึกษาที่มีวัตถุติดไฟง่ายเยอะมีแหล่งเชื้อเพลิงเยอะโดยเฉพาะในโรงอาหารและอาคารฝึกหัตถกรรม ยิ่งทำให้เกิดความวุ่นวาย ความโกลาหลมากขึ้น อีกทั้งยังเกิดขึ้นได้ง่าย บางทีแค่ความสะเพร่าจากการทิ้งก้นบุหรี่เท่านั้น” (ศรวิรุฬห์ ศรีสุวรรณ, สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2552)

“ไฟไหม้ ทำลายทรัพย์สินให้เสียหาย ซึ่งในกรณีหากเกิดขึ้นในจุฬาฯ ซึ่งมีทั้งเอกสารสำคัญ และสื่อการเรียนการสอนที่อาจมีราคาแพง ก็จะทำให้มีมูลค่าความเสียหายมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ หากมีบุคลากรหรือนิสิตจำนวนมากอยู่ในสถานที่เกิดไฟไหม้ อาจเป็นเหตุทำให้เกิดเสียชีวิตได้” (เชิญพร คงมา, สัมภาษณ์, 21 เมษายน 2552)

“แผ่นดินไหว ถึงแม้โอกาสในการเกิดน้อยก็ตาม แต่ถ้าเกิดขึ้นแล้วจะเป็นอุบัติเหตุที่ร้ายแรงและน่ากลัวมาก เนื่องจากจะมีแก๊สรั่ว ดึกถล่ม หรืออื่น ๆ อีกมากมายตามมา ดังนั้นผมจึงเห็นว่าแผ่นดินไหวเป็นอุบัติเหตุที่รุนแรงที่สุดตามเหตุผลที่ได้กล่าวมา อีกประการหนึ่งประเทศไทยเรายังไม่เคยเจอ จะทำให้เกิดการรับมือได้ยาก และผมไม่มั่นใจอย่างมากในเรื่องโครงสร้างของตึกว่าจะทนแรงแผ่นดินไหวในระดับสูงได้ไหม” (ชนาธิป ต้นตสุรฤกษ์, สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2552)

“ภัยจากแผ่นดินไหวเป็นภัยที่มีความรุนแรงมากที่สุด เพราะเราไม่มีระบบเตือนภัย และไม่มีระบบป้องกัน หากเกิดขึ้นมาคงสร้างความเสียหายให้กับอาคารต่าง ๆ ในจุฬาฯ อย่างมาก” (ปนัดดา นิลพังงา, สัมภาษณ์, 24 เมษายน 2552)

5. การรับรู้ความน่าจะเป็นเกี่ยวกับโอกาสของอุบัติเหตุ

1. อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นได้ยากและรับรู้ว่าการเกิดขึ้นได้ยาก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ รับรู้ความน่าจะเป็นของอุบัติเหตุ ในลักษณะนี้ ได้แก่ แผ่นดินไหว
2. อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นได้ยาก แต่รับรู้ว่าการเกิดขึ้นได้ง่าย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ รับรู้ความน่าจะเป็นของอุบัติเหตุ ในลักษณะนี้ ได้แก่ ไฟไหม้
3. อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นได้ง่าย แต่รับรู้ว่าการเกิดขึ้นได้ยาก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ รับรู้ความน่าจะเป็นของอุบัติเหตุ ในลักษณะนี้ ได้แก่ ไฟไหม้
4. อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นได้ง่าย และกลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่าการเกิดขึ้นได้ง่าย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ รับรู้ความน่าจะเป็นของอุบัติเหตุ ในลักษณะนี้ ได้แก่ การถูกรถเฉี่ยวชน

6. บทบาทของการสื่อสารและการสื่อสารเพื่อลดความเสี่ยงจะสามารถช่วยลดความเสี่ยงจากอุบัติเหตุต่างๆ ในเขตมหาวิทยาลัยได้อย่างไร

กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าบทบาทของการสื่อสารว่ามีความสำคัญมาก โดยเฉพาะผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยได้กล่าวเน้นย้ำถึงความสำคัญของการสื่อสาร และควรทำให้ผู้คนที่เกี่ยวข้องได้รับรู้ความเสี่ยงจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น โดยต้องให้มีความพอดีไม่มากเกินไป

“บทบาทของการสื่อสารมีความสำคัญมาก โดยเฉพาะท่านอธิการบดีให้ความสำคัญมาก เพราะว่าการสื่อสารเป็นหัวใจของการบริหารงานมหาวิทยาลัย เพราะมักก่อให้เกิดปัญหา หากการสื่อสารไม่ชัดเจน จึงควรใช้ระบบการสื่อสารที่จะช่วยแพร่กระจายข้อมูลข่าวสารที่จะช่วยลดอุบัติเหตุต่าง ๆ ในเขตมหาวิทยาลัยให้ทั่วถึง” (ประเสริฐ อัครประถมพงศ์, สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2552)

“บทบาทของการสื่อสารที่เหมาะสมกับผู้เกี่ยวข้องในจุฬาฯ ควรทำให้ผู้คนที่เกี่ยวข้องได้รับรู้ความเสี่ยงจากอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้น แต่ต้องไม่มากเกินไปเพราะจะทำให้เกิดความวิตกกังวลเกินเหตุ” (กิตติ กันภัย, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2552)

“การใช้พลังของกลุ่มบวกกับพลังการสื่อสาร จะช่วยทำให้การสื่อสารเรื่องความปลอดภัยประสบความสำเร็จ ใช้การยกตัวอย่างคนดีที่มีพฤติกรรมดี ๆ ขึ้นมาจะได้ผล เช่น การทำมหาวิทยาลัยปลอดภัยแล้ว จะมีแรงลมแรงส่ง เช่น ช่วงเวลาพักผ่อนเหมาะกับการรณรงค์เรื่องการดื่มเหล้า ความรุนแรง ซานติกำดับให้บทเรียนกับเราให้เราสามารถชี้เหตุการณ์มาแก้ไขความเสี่ยงได้” (ปาริชาติ สถาปิตานนท์, สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2552)

7. หลังจากเกิดเหตุอุบัติเหตุต่าง ๆ ตามที่ปรากฏหลายเหตุการณ์ ท่านได้กระทำการใดบ้างที่เป็นพฤติกรรมที่จะป้องกันตัวเองให้รอดพ้นจากอุบัติเหตุ

ภายหลังเหตุการณ์อุบัติเหตุที่เป็นข่าวใหญ่ เช่น กรณีซานติกาัมป์ กลุ่มตัวอย่างโดยเฉพาะ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตส่วนใหญ่ กล่าวว่าขณะเรียนหนังสือก่อนหน้านั้น ไม่เคยสังเกตดูอุปกรณ์ในระบบป้องกันไฟภายในห้องเรียนหรืออาคารว่ามีหรือไม่ แต่หลังจากเกิดเหตุการณ์ทำให้เริ่มสนใจมองหาอุปกรณ์ดับเพลิงบ้าง แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไป

“เมื่อเกิดเหตุการณ์กรณีซานติกาัมป์ ทำให้ผมรู้สึกกังวลมากขึ้น เวลาที่ขึ้นเรียนในตึกสูง ๆ บางครั้งก็มองหับันไดหนีไฟ หรืออุปกรณ์ดับเพลิง ทั้งที่ก่อนหน้านี้ผมไม่เคยสนใจ” (ชนาธิป ตันตสุรฤกษ์, สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2552)

“หลังจากเกิดเหตุการณ์ไฟไหม้ซานติกาัมป์ ผมเริ่มสนใจที่จะซ้อมหนีไฟเวลาที่มีการจัดซ้อมหนีไฟ แต่เมื่อถึงเวลาที่ไม่ได้ไปเนื่องจากว่ามีธุระอย่างอื่นต้องทำก่อน คิดว่าถ้ามีโอกาสก็จะเข้าร่วมซ้อมแน่นอน” (เสถียร เย็นใจ, สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2552)

8. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเลือกที่จะป้องกันหรือไม่ป้องกันอุบัติเหตุที่จะเกิดขึ้น

กลุ่มตัวอย่างให้ความเห็นว่า อุบัติภัยต่าง ๆ สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา เช่น การเกิดเพลิงไหม้มีโอกาสเกิดขึ้นได้ทุกที่ จึงยากที่จะป้องกัน ในขณะที่อุบัติเหตุบางอย่างที่ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อทบรุนแรงหรือทันทีทันใด กลุ่มตัวอย่างก็มักจะหลีกเลี่ยง เช่น กองขยะส่งกลิ่น เป็นต้น

“เมื่อไม่กี่วันก่อนผมเห็นปลั๊กไฟเก่าที่ดูแล้วน่ากลัวว่าจะเกิดอันตรายจากไฟช็อตแฉวบริเวณคณะวิศวกรรมศาสตร์ แต่ผมไม่เห็นมีใครสนใจดูแลเลย ผมก็เลยไม่รู้จะบอกใครให้ช่วยกันแก้ไข ก็เลยไม่รู้จะทำอย่างไรดี ก็คิดซะว่ามันคงจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น” (ชนาธิป ตันตสุรฤกษ์, สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2552)

“กองขยะที่คณะผมส่งกลิ่นเหม็นมาก แต่ผมคิดว่าคงไม่มีอันตรายต่อร่างกายโดยตรง ยิ่งไงคงหลีกเลี่ยงได้ แต่ก็อาจจะรำคาญหน่อยและเสียสุขภาพจิตเล็กน้อยเท่านั้น” (ศรัวิรุฬห์ ศรีสุวรรณ, สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2552)

9. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเลือกที่จะเรียนรู้หรือไม่เรียนรู้ที่จะป้องกันอุบัติเหตุ

กลุ่มตัวอย่างอาจารย์ให้ความเห็นว่า อุบัติภัยต่าง ๆ สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ดังนั้น นิสิตควรจะเรียนรู้วิธีการป้องกันอุบัติเหตุให้เกิดประโยชน์อาจเป็นกิจกรรมเสริมระหว่างการเรียนรู้ก็จะมีประโยชน์หากเกิดอุบัติเหตุขึ้นมาจริง ๆ ในขณะที่นิสิตเมื่อเกิดเหตุการณ์ก็จะมีความรู้สึกอยากจะเรียนรู้แต่เมื่อเวลาผ่านไป ยังไม่มีกิจกรรมใดมารองรับก็จะทำให้นิสิตขาดความสนใจ

“อุบัติเหตุสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา นิสิตเป็นกลุ่มหนึ่งที่จะต้องเรียนรู้หรือมีทักษะด้านความปลอดภัย ไม่จำเป็นต้องเป็นรายวิชา แต่เป็นกิจกรรมเสริมที่มหาวิทยาลัยต้องแจ้งให้

ทราบตั้งแต่ตอนปฐมนิเทศ ก็จะมีส่วนช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในการป้องกันอุบัติเหตุได้” (ปาริชาติ สถาปิตานนท์, สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2552)

“ตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุ เช่น ไฟไหม้ซานติก้าผับ แผ่นดินไหวในประเทศจีน ผมก็สนใจอยากจะเรียนรู้วิธีการหนีไฟ หรือการปฏิบัติตนขณะเกิดแผ่นดินไหว แต่พอเหตุการณ์มันผ่านไปก็มีอย่างอื่นให้ทำมากมาย ผมก็ยังไม่ได้เรียนรู้วิธีการใช้อุปกรณ์ดับเพลิงหรือการปฏิบัติตนขณะเกิดแผ่นดินไหวเลย คิดว่าจุฬาฯ มีความปลอดภัยแล้วไม่น่าจะเกิดหรอก” (ชนาธิป ต้นตสุรฤกษ์, สัมภาษณ์, 20 เมษายน 2552)

“มีบางคณะที่มีการเรียนรู้เรื่องอุบัติเหตุ เช่น คณะนิติศาสตร์มีการซ้อมหนีไฟอยู่เป็นประจำ มีความพยายามสื่อสารกันโดยหาแนวทางปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม มีรูปแบบการสื่อสารให้เลือกว่าแบบไหนเหมาะกับตัวเขาให้เกิดประโยชน์แก่ตัวเขา คณะจะต้องทำการประกันความเสี่ยง ซึ่งรวมถึงอุบัติเหตุ ไฟไหม้ ระเบิดตึก เพราะเกี่ยวข้องกับคุณภาพ ใช้หลักการ มีตัวอย่างให้เห็น อาคารสูงต้องมีการซ้อมหนีไฟทุกปี นิสิตใหม่ต้องเรียนรู้ในเรื่องการซ้อมหนีไฟ มีการกำหนดกลุ่มเป้าหมาย การวางแผนป้องกันความเสี่ยง ตึกที่มีความเสี่ยงต้องซ้อมอย่างจริงจัง เช่น การใช้ผ้าชุบน้ำอุดจุก การคลานต่ำ ไม่ใช่เพียงแค่วิ่งลงมาจากตึก โดยเฉพาะในเขตที่มีความเสี่ยง คือ ตึกสูง เช่น ตึกของคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ ตึกคณะอักษรศาสตร์ ตึกมหิตลาลิเบสร์ เป็นต้น สำหรับตึกที่ไม่สูงแต่มีอุปกรณ์สารเคมีจำนวนมากก็เช่นเดียวกัน นอกจากนี้ยังต้องมีคู่มือการปฏิบัติในการดูแลอาคารที่มีสารเคมีอย่างเคร่งครัด” (ประเสริฐ อัครประถมพงศ์, สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2552)